

Тема: Скритият враг на душата ни.

Прочит: Римляни 7, 14-25

1. Въведение

9-та година от Новата Ера. Римската империя е в един от най-големите си възходи. Октавиан Август е подчинил големи части от Европа и продължава своята експанзивна политика. Римската армия е най-великата армия която света е виждал дотогава. Като областен управител на римската област Германия е назначен Публий Квинтилий Вар. Пет години по-рано е издадена заповед за довършване завладяването на Германия. По всичко личи, че германските племена са обречени да загубят войната с Рим. Но става нещо, което шокира тогавашния европейски свят и води Октавиан Август до дълбока депресия. Римската армия претърпява най-голямото си поражение дотогава. Изгубени са безвъзвратно три легиона римски войски, шест кохорти съюзници на Рим и три ескадрона кавалерия, които са брутално избити от германските племена. Как се стига до това клане? Съвсем лесно – чрез предателство. Един от най-високопоставените римски генерали на име Арминий влиза в тайни преговори с племената. Истинското му име е Ирмин, което значи „велик” на езика на племето му. Ирмин е син на германски вожд, отраснал в Рим и обучен в римската военна тактика. Става римски гражданин и се издига до генерал. Когато походът към германските племена се подновява, той става най-приближения генерал на Публий Вар. Въпреки, че многократно Вар е бил предупреждаван да внимава с Ирмин, той не се вслушва в тези съвети, дори не си прави труда да провери дали са верни. И така след продължително планиране с вождовете на германските племена, Ирмин тайно подготвя засада за римските войски. И успява с подлостта си да нанесе най-голямата дотогава загуба на римските войски. Публий Вар допуска множество грешки в ръководенето си и най-накрая след като вижда, че всичко е загубено се самоубива. Около 15 000-20 000 римски войници загиват. Легионите губят орлите си в битката, което е най-голямото унижение за римската войска. Според историка Тацит, много от военачалниците са принесени в жертвоприношение от германците според техните езически обичаи. Някои са разпънати, други са изгорени или сварени, а костите и черепите им са забити по дърветата. Всичко това става, понеже Публий Квинтилий Вар не успява да разпознае истинския си враг – неговата дясна ръка в германската кампанията – Ирмин.

Защо ви разказвам всичко това? Защото по същия начин, както Публий Вар и ние имаме един таен враг, който действа подмолно и съботира нашите опити да имаме дълбоки и близки взаимоотношения с Бога. Тук не говоря за сатана, защото той си е доста явен враг. Името на нашия скрит враг е „Саркс” – скритият враг за човешката душа.

2. Основна част

2.1. Фактът, който често забравяме – претендентът за престола на душата ни.

Апостол Павел, чрез Божия Дух ни открива, че въпреки нашето новородение, следствие от вярата ни в Господ Исус, в нас все още има част, която не е под контрола на Бог. Нещо повече – тя воюва срещу Божият ред в нас. Най-общо тази неосветена част в нас е наречена: „плът”, или на гръцки: „саркс”. Много често действието на плътта убягва от погледа ни. Това за което Павел говори тук, се среща и в други негови послания.

„Прочее казвам: Ходете по Духа и няма да угаждате на плътските страсти. Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате.” (Гал. 5:16-17)

„И аз, братя, не можах да говоря на вас, като на духовни, но като на плътски, като на младенци в Христа. С мляко ви храних, не с твърда храна; защото още не можехте да го приемете, а и сега още не можете.” (1 Кор. 3:1,2)

И така в нас самите, при все че сме нови създания, все още има неосветени от Бога места. Именно нашата плът е тази, която се опитва да ни отдалечи от Бога. И много често ние забравяме за този скрит враг вътре в нас или в най-добрия случай го подценяваме, и по този начин неусетно се отдалечаваме от Бога, охлаждаме и накрая падаме в тежки грехове.

Има една прекрасна християнска песен, в която се пее следното:

**„Бавно избледняваш, когато се отказваш от себе си,
Бавно избледняваш, когато в сиво се смесят черното и бялото,
Мисли нахлуват, избори правиш, цената заплащаш,
Хора не се сриват за ден, бащи не се сриват за ден,
Семейства не се сриват за ден.” („Slow Fade” by Casting Crowns)**

Това е една прекрасна песен, която показва, че човешкото падение е процес, една битка, която повечето християни губят още в началото пренебрегвайки силата на греха, действаща чрез неговата плът.

„Защото зная, че в мене, сиреч в плътта ми, не живее доброто; понеже желание за доброто имам; но злото, което не желая, него върша. И тъй, намирам тоя закон, че при мене, който желая да върша доброто, злото е близо.” (Римл. 7:18, 21)

Ето как ап. Павел ни помага да прогледнем, че в нас действа закон, който е противен на Божия Закон. Той казва: „В плътта ми не живее доброто. Злото, което не желая него върша, злото е близо.”

2.2. Битката в душата – новият срещу старият аз.

Но нека сега разгледаме какво представлява плътта и как да разпознаем нейното подмолно действие в нас. В Римл. 7:14 Павел казва, че той е от плът, продаден под грях. Това е състоянието в което се раждаме – напълно покварени и грешни в дух, душа и тяло. В това човешко триединство, ние сме напълно подвластни на греха. Това ние наследяваме от Адам. Именно поради грехът на Адам, Бог е проклетел напълно човек и го е отделил от себе си. В нас властва тъмнината, греховните страсти, бунтът и покварата. И тялото ни, и душата ни са в състояние на отделеност и откъснатост от Бога. Бог е казал, че ще се върнем в пръстта и това ще стане. Ние сме под проклетие.

„Какъвто е пръстният, такива са и пръстните; и какъвто е небесният, такива са и небесните. И както сме се облекли в образа на пръстния, ще се облечем и в образа на небесния. А това казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят Божието царство, нито тленното наследява нетлението.” (1 Кор. 15:48-50)

Когато се обърнем към Бог за прошка на греховете и поканим Исус за Господар на живота ни, Бог отново възстановява нашето истинско аз и съживява духовно нашата душа и дух, а един ден ще бъдем напълно възстановени, когато възкръснем и в нови тела.

„Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: "Погълната биде смъртта победоносно". (1 Кор. 15:53, 54)

Един ден ние ще бъдем напълно освободени от всичко тленно и преходно, но за момента, ние все още имаме в себе си остатъци от стария живот, греховни навици, и желания. Светът, в който живеем също е против новото ни аз. Такава е ситуацията, описана от ап. Павел в днешния текст. Един човек, роден за нов живот с Бога, с ново светоусещане, с нови цели, но в старото тяло, със старите навици и в стария свят. Това е великата борба на всяко новородено сърце – борбата между стария човек (плътта – саркс) и новия човек, създаден да живее според Божиите норми и в Божествените цели.

„А делата на плътта са явни; те са: блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и там подобни; за които ви предупреждавам, че които вършат такива работи, няма да наследят Божието царство. А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяръност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон. А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите й. Ако по Дух живеем, по Дух и да ходим.” (Гал. 5:19-25)

Тук в Галатяните виждаме начина, по който можем да разпознаем, кое надделява в живота ни. Ако разпознаваме в себе си всички тези дела, като блудство, нечистота, сладострастие и т.н., то значи позволяваме на стария човек да ни владее, а той ни води към много проблеми. Държа да отбележа, че тук не става въпрос за нашата вечна участ, защото в Божието Слово се казва, че след като веднъж сме влезли в новозаветни отношения с Бога, чрез Исус Христос, Бог никога няма да ни изостави, греховете ни, колкото и тежки да са те, вече са платени от Исус. Това добре се обяснява в 8 глава, както и в много други пасажи.

Но нашата ежедневна борба със старите навици определя пълнотата, изобилието и духовните ни благословения в сегашния живот, и наградите в бъдещия. Въпреки тежката борба, всред бурята в която сме попаднали, Бог ни дава множество утеха и насърчение, както и изходен път от борбата.

2.3. Утехата всред бурята – Исус на трона.

Описвайки борбата си, ап. Павел, като кратко предвкусване на Божествените истини, описани в 8 глава, ни дава още тук насърчение и напътствия за живота. Три са нещата, които вдъхват увереност и утеха на великия апостол.

Първото е, че неговото съзнание свидетелства, че той самият има добър ръководен принцип, който надделява. Самото му усещане спрямо Божия Закон е различно и ново, защото:

- той е съгласен със Закона, че е добър, разбиранията му са в хармония с Божествения стандарт: **„Обаче, ако върша, това което не искам, съгласен съм със закона, че е добър.”** (Римл. 7:16)

- Не само е съгласен със Закона, но дори неговият вътрешен човек се наслаждава в него, нещо присъщо на новото духовно създание: **„Защото, колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон;”** (Римл. 7:22)

- Самият той, Павел, служи на Закона с ума си. **„...И тъй, сам аз с ума слугувам на Божия закон...”** (Римл. 7:25)

Второто нещо, което дарява утеха на Павел всред бурята на душата е, че всички тези греховни страсти и сремези са присъщи на една стара, отмираша природа в него, на която той се противи с всички сили. **„Затова не аз сега върша това, но грехът, който живее в мене.”** (Римл. 7:17); **„Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат.”** (Римл. 6:14)

Тук ап. Павел не се самооправдава, а разграничава истинското си аз от греховното. Той се стреми да победи в тази битка, не се е оставил на течението. Много християни за съжаление постъпват точно обратно – предават се на греха, вместо да се борят срещу него, а греха предава живота им на разруха. Примерите са толкова много. Но Павел е различен, той се стреми със всички сили към победа над своя „Сарк”.

И третото нещо, което утешава Павел е Самият Исус Христос, Който е на негова страна в тази битка. След като възкликва в отчаянието си: **„Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?”** – той веднага отговаря на себе си – **„Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ.”** (Римляни 7:24).

По средата на болката и страданието си, ап. Павел започва да величае и слави Господа. Той знае, че Исус е с него и му дава сили за победа. По много начини Господ Исус се явява най-силния фактор в борбата ни с греха в нас, но аз ще спомана само три:

- Исус е нашият Ходатай пред Отца, за да не бъдем наказани за греховете си.

„Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреша някой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа праведния.” (1 Йоан 2:1)

- Исус не само е нашият Ходатай, но Той е и нашата вменена праведност.

„Защото ако Авраам се е оправдал от дела, има с какво да се хвали, само не пред Бога. Понеже какво казва писанието: "Авраам повярва в Бога, и това му се вмени за правда". Това пък, че му се вмени за правда, не се написа само за него, но и за нас, на които ще се вменява за правда, като вярваме в Този, Който е възкресил от мъртвите Исус, нашия Господ, Който биде предаден за прегрешенията ни, и биде възкресен за оправданието ни. (Римл. 4:2, 3, 23-25)

Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса.” (Римл. 8:1a)

- И на трето място, Исус е Този, Който ни дава сили в борбата с греха.

„За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява.” (Фил. 4:13)

Ето защо по-късно в своите послания апостол Павел ще каже: **„Защото за мен да живея е Христос, а да умра придобивка.” (Фил. 1:21)**

Исус е нашия живот, Исус е нашата надежда, Исус е нашата помощ в труден ден, Исус е нашето всичко във всички! И Той заслужава да Го прославяме в живота си!

2.4. Практически наставления.

Накрая ще изведе някои практически изводи.

- Нашите новородени души имат скрит враг, който не трябва да подценяваме. Когато разпознаем, че старото ни естество се активизира, ние трябва да предприемем решителни действия срещу него.

- Отделяйки редовно време за Бог в молитва и четене на Словото Му, ние ще укрепваме все повече позициите на новото ни естество.

- Погледът ни винаги трябва да е насочен към Исус Христос – Начинателя и Завършителя на вярата ни (**Евр. 12:1,2**). Хвалението и поклонението е едно от най-силните ни оръжия срещу нашия скрит и подмолен враг.

3. Заключение.

Започнах с един от най-големите разгроми на римската армия, но ще завърша с продължението на тези събития.

След смъртта на Август и качването на трона на Тиберий през 14 г. е проведено масивно нахлуване в „свободна“ Германия от племенника на новия император Германик. Той успява да елиминира всякаква форма на активна съпротива, а повечето германски племена бягат при вида на римските войници в далечни гори. През 16 г. Той преминава р. Везер и среща армията на Ирмин в сражение. Германик нанася огромни загуби на германците. Последната битка се води при Ангиварската стена, западно от ХанOVER, където отново германците понасят големи жертви и побягват. След още няколко похода отвъд Рейн, е възвърнат орелът на XIX легион. Другият орел е възвърнат през 41 г. от Публий Габиний. Ирмин бива предаден от собственото си племе и убит. Бойната чест на Рим е възстановена.

По същият начин в духовно отношение и ние не трябва да се предаваме, когато загубим някоя битка срещу греха в нас, а да продължим смело напред, знаейки, че ще дойде времето на пълната ни победа и разгром над греха, този път завинаги. Амин!